

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/5/2015
Identifikačné číslo spisu:	8015000014
Dátum vydania rozhodnutia:	04.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8015000014.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Aleny Šiškovéj vo veci uznania cudzozemského rozhodnutia, týkajúceho sa občana Slovenskej republiky N. Y. , prerokoval na neverejnom zasadnutí v Bratislave 4. novembra 2015 odvolanie podané prokurátorkou Krajskej prokuratúry v Prešove proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. augusta 2015, sp. zn. 2Ntc/14/2015, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku sa z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2Ntc/14/2015, z 5. augusta 2015.

II. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa u k l a d á trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii

sa u z n á v a a v y k o n á

rozsudok Okresného súdu Rokycany, Česká republika, sp. zn. 1T/98/2012, z 11. marca 2013, a rozsudok Krajského súdu v Plzni, Česká republika, sp. zn. 8To/162/2013, z 29. mája 2013, ktorými bol odsúdený N. Y., rodený B., nar. XX. I. XXXX vo D., trvale bytom G., Slovenská republika, štátny občan Slovenskej republiky uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania osoby žijúcej v spoločnom obydlí podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zákonníka Českej republiky, ktorého sa dopustil tak, že

v byte v F., ul. G., okres Beroun, od bližšie nezistenej doby v októbri 2010 až do začiatku decembra 2011, v bližšie neurčených večerných hodinách a v bližšie nezistenom počte prípadov, fyzicky napadal svoju manželku, poškodenú F. Y., nar. XX. S. XXXX, a to najmenej jedenkrát do mesiaca, spravidla v priebehu hádok, a to fackami alebo ranami päťou, do tváre a do iných častí tela, po ktorých mala po tele modriny, pritom jej nadával, že je „krava, kurva“, stalo sa tak napr. v jeseni v roku 2011, kedy obžalovaný vyvolal hádku a potom dal poškodenej facku a niekoľkokrát ju kopol, ďalej poškodenú najmenej jedenkrát fyzicky napadol v prenajatom rodinnom dome v obci I., na ulici F. č.p. XXX, okres Rokycany, v bližšie nezistenej dobe na konci decembra 2011, a to vo večerných hodinách, pre predchádzajúcej hádke, kde jej dal dve facky, a to všetko vyvrcholilo v prenajatom rodinnom dome v obci I., ul. W., č. p. XXX, okres Rokycany, večer dňa 22. marca 2012, kde pri hádke obžalovaný do poškodenej najprv niekoľkokrát strčil, potom jej dal dve facky, po tomto ju pevne jednou rukou chytil za

jej ruku a druhou rukou ju strkal pred sebou na pôjd, čomu sa poškodená zo strachu podvolila, kde jej potom spútal ruky kovovými putami, ktoré prevliekol smyčkou lana, za ktoré ju pripútal k doske pod strechou, takže mala ruky zdvihnuté hore, pritom jej hovoril, že je jeho „kurva a špina a že ho musí počúvať“, potom ju pustil, aby sa mohla postarať o ich deti, následne ju odtiahol do kúpeľne, kde vyžadoval, aby mu ukázala, ako ho miluje tým, že si oholí vlasy, a vtlačil jej do ruky holiaci strojček, ktorý silou držal pri jej hlave a vlasy jej oholil, potom ju znovu dostrkal na pôjd, kde ju povedl rovnakým spôsobom ako predtým, a keď kričala, aby ju pustil, prelepil jej ústa lepiacou páskou a kopol ju do pohlavných orgánov, až sa od bolesti pomohla, potom ju chcel párkrát udrieť päsťou do tváre, ale trafil sa iba do rúk, ktoré viseli hore, a potom spadol, keď sa ju snažil kopnúť, potom na chvíľu odišiel a keď sa vrátil, povedal, že ju pustí, pokiaľ urobí všetko, čo on povie, načo jej strčil ruku zovretú v päst do prirodzenia, odpútal ju a donútil ju, aby si ľahla a dala si svoju päst do prirodzenia aby ho orálne uspokojovala, pričom jej týmto útokom spôsobil mnohopočetné krvné výrony na tvári, krku, trupe, horných a dolných končatinách, krvný výron o veľkosti 12x6 cm v oblasti vonkajších genitálií, a to pravého ohanbia a ďalej odreniny na krku, zápästí, na pravej hornej končatine, dvorci ľavej prsnej bradavky, na zadnej strane trupu a ľavej dolnej končatine

a v dobe od októbra 2010 do jesene 2011 v F., ul. G. č. p. XXX, obžalovaný poškodenú najmenej trikrát znásilnil a to jedenkrát v marci 2011, kedy dal poškodenej najprv 25 rán gumovou hračkou na zadok, potom jej hodil na pohovku, kde jej dal niekoľko faciek, potom jej zviazal ruky, a aj napriek tomu, že poškodená plakala a prosila ho, aby prestal, otočil ju na brucho a na nej vykonal análnu súlož, a ďalej najmenej v dvoch prípadoch, pravdepodobne v auguste a v októbri 2011, zrejme po tom, čo mu nechcela urobiť po vôli, dal facku alebo jej priložil dlaň na ústa a nos, a buď jej zviazal ruky alebo ju donútil, aby si držala nohy, pričom jej držal svoju ruku cez ústa a striedavo s ňou súložil análne a do prirodzenia a to i napriek tomu, že mu poškodená dávala najavo svoj nesúhlas, plakala, hovorila mu, aby to nerobil, že sa jej to hnusí a snažila sa dať jeho dlaň zo svojich úst, kedy v jednom prípade jej do pošvy strčil svoju päst

a odsúdený podľa § 199 ods. 2 Trestného zákonníka Českej republiky na trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a šesť mesiacov, pričom na výkon tohto trestu bol podľa § 56 ods. 2 písm. c/ Trestného zákonníka Českej republiky zaradený do väznice s ostrahou.

III.

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona odsúdený N. Y. bude vo výkone trestu odňatia slobody p o k r a č o v a t' bez jeho premeny v ústave na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom rozhodol Krajský súd v Prešove o uznaní a výkone rozsudku Okresného súdu Rokycany, Česká republika, sp. zn. 1T 98/2012, z 11. marca 2013, a rozsudku Krajského súdu v Plzni, Česká republika, sp. zn. 8To/162/2013, z 29. mája 2013, ktorými bol občan Slovenskej republiky N. Y., uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania osoby žijúcej v spoločnom obydli podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zákonníka Českej republiky a odsúdený na päť rokov a šesť mesiacov so zaradením na výkon trestu podľa § 56 ods. 2 písm. c/ Trestného zákonníka Českej republiky do väznice s ostrahou. Ďalej Krajský súd rozhodol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona o zaradení odsúdeného N. Y. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tak, že: „Aplikácia § 4 ods. 2 a ods. 3 zák. č. 549/2011 Z.z. neprichádza do úvahy (pretože trestný čin, pre ktorý sa žiada o uznanie a výkon nebol štátom pôvodu priradený k žiadnej z kategórii trestných činov uvedených v ods. 3, teda ku kategórii trestných činov, u ktorých v prípade ak ide o trestný čin, na ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest s

hornou hranicu trestnej sadzby najmenej 3 roky, sa neskúma obojstranná trestnosť), bolo v prvom rade potrebné skúmať, či skutky, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané, sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Uvedená podmienka splnená je, pretože konanie obžalovaného uvedené v skutkových vetách rozsudkov, by bolo aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky trestným činom týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák., za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov až 8 rokov. To, že N. Y. je štátnym občanom Slovenskej republiky, vyplýva z potvrdenia o štátnom občianstve od Okresného úradu Prešov, odboru všeobecnej a vnútornej správy zo dňa 23. júna 2015, ktorý potvrdil, že občianstvo nadobudol narodením po rodičoch. Okresnému úradu neboli oznámené a nie sú známe žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali stratu štátneho občianstva Slovenskej republiky. Z potvrdenia Obce G. zo dňa 28. mája 2015 vyplýva, že odsúdený je v obci G. prihlásený na trvalý pobyt na súpisnom čísle XX spolu so svojou rodinou. Menovaní sa v mieste trvalého bydliska dlhodobo nezdržiavajú a podľa vyjadrenia príbuzných, žijú a pracujú v Českej republike. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je teda splnená podmienka uznania a výkonu rozhodnutia uvedeného zákona. V zmysle ustanovenia § 6 ods. 3 písm. a/ predmetného zákona sa súhlas odsúdeného nevyžaduje, keďže výkon rozhodnutia sa má odovzdať do členského štátu, ktorého je odsúdený N. Y. občanom, a má v ňom obvyklý pobyt. Krajský súd v danom prípade nezistil ani žiaden z ďalších dôvodov odmietnutia uznania výkonu rozhodnutia uvedených v § 16 ods. 1, resp. ods. 2 zák. č. 549/2011 Z.z. Z odpisu registra trestov nevyplýva, že by pre tie isté skutky bol N. Y. odsúdený slovenským súdom a krajský súd nemá ani informácie o tom, že by sa proti nemu pre tie isté skutky viedlo konanie v niektorom členskom štáte, takže dôvodom odmietnutia nie je ani ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a/ zák. č. 549/2011 Z.z. Dôvodom odmietnutia nie je ani ustanovenie § 16 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, keďže skutky, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané, sú ako je to vyššie uvedené, trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. V osobe odsúdeného nejde o osobu vyňatú z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ani o osobu, ktorá by nebola pre nedostatok veku trestne zodpovedná, takže odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia nie je možné ani z dôvodov uvedených v § 16 ods. 1 písm. c/ a písm. d/ uvedeného zákona. Výkon rozhodnutia premlčaný nie je (§ 16 ods. 1 písm. e/ cit. zák.) a prekážkou uznania a výkonu rozhodnutia nie je ani ustanovenie § 16 ods. 1 písm. f/, podľa ktorého je dôvodom odmietnutia nesplnenie podmienky uznania a výkonu podľa § 4 ods. 1 - jej splnenie je tiež uvedené vyššie. Krajský súd nezistil ani dôvody odmietnutia uvedené v § 16 ods. 1 písm. h/, písm. j/, písm. l/, keďže rozhodnutie zodpovedá vydaným osvedčeniam, osvedčenia obsahovali všetky potrebné údaje, dĺžka výkonu trestu odňatia slobody, ktorá má byť vykonaná, nie je kratšia ako 6 mesiacov, a uložený trest nezahŕňa žiadne opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti, prípadne iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré by nebolo možné, vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky, vykonať. Dôvody odmietnutia uvedené v § 16 ods. 1 písm. k/ a písm. m/ citovaného zákona v danom prípade takisto nemožno použiť, keďže rozhodnutie sa uznáva ako celok, a súhlas štátu pôvodu so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním alebo s výkonom trestu pre takýto trestný čin podľa § 21 ods. 2 písm. g/ nie je nateraz potrebné žiadať, keďže lustráciou nebolo zistené, že by bolo proti N. Y. vedené v súčasnej dobe na území Slovenskej republiky nejaké trestné stíhanie. Len v prípade takéhoto zistenia a ak by sa súhlas žiadal, by totiž podľa názoru krajského súdu neudelenie súhlasu štátu pôvodu so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním (resp. s výkonom trestu pre taký trestný čin) bolo dôvodom pre odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. k/ zák. č. 549/2011 Z.z. Ak by totiž mal byť dôvodom odmietnutia podľa tohto ustanovenia nedostatok súhlasu generálne, teda bez vzťahu ku konkrétnemu stíhaniu, potom by logicky strácalo zmysel ust. § 21 ods. 1, podľa ktorého osoba, ktorá bola odovzdaná z iného členského štátu na výkon trestnej sankcie podľa tohto zákona, nesmie byť stíhaná, odsúdená, nemôže byť obmedzená jej osobná sloboda za trestné činy, ktoré spáchala pred odovzdaním, na ktoré sa odovzdané rozhodnutie nevzťahovalo (zásada špeciality) a nebolo by potrebné upravovať ani prípady, keď sa zásada špeciality neuplatní. Uznanie a výkon rozhodnutia v danom prípade nebráni ani ust. § 16 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z.z., podľa ktorého môže súd rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia aj vtedy, ak sa rozhodnutie týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, keďže skutky, pre ktoré bol N. Y. v štáte pôvodu odsúdený, v žiadnom prípade nie je možné považovať za skutky, hoci len čiastočne spáchané na území Slovenskej republiky. Výmera trestu uložená odsúdenému N. Y. v štáte pôvodu je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej

republiky, preto neprichádzala do úvahy aplikácia ust. § 17 ods. 3, teda primeraná úprava trvania trestnej sankcie. Na výkon trestu zaradil krajský súd N. Y. v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, a to vzhľadom na tú skutočnosť, že podľa odpisu z registra trestov na území Slovenskej republiky nebol vo výkone trestu odňatia slobody“.

Proti tomuto rozsudku podala riadne a včas odvolanie prokurátorka Krajskej prokuratúry v Prešove. V odvolaní uviedla: „Odvolanie smeruje proti výroku o zaradení odsúdeného N. Y., nar. XX. I. XXXX, trvalé bytom G., okr. Vranov nad Topľou, do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že odsúdený N. Y. bol v minulosti 14 - krát súdne trestaný. Rozsudkom Okresného súdu vo Vranove nad Topľou zo dňa 12. mája 2010, sp. zn. 10T/14/2008, bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Dňa 2. septembra 2010 bol odsúdený rozhodnutím Okresného súdu Košice 1, sp. zn. 5Pp/166/10, podmiennečne prepustený a dňa 12. júna 2012 bol odsúdenému nariadený výkon zvyšku trestu v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Odhliadnuc od skutočnosti, že odsúdený N. Y. bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, poukazujem na závažnosť trestného činu, za ktorý bol menovaný odsúdený. V prípade odsúdenia na území Slovenskej republiky by jeho konanie bolo kvalifikované minimálne ako trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona, za čo by mu hrozil trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov až pätnásť rokov. S prihliadnutím na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z.z. však súd nesmel rozhodnúť o uložení prísnejšej trestnej sankcie z hľadiska druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v cudzom rozhodnutí. Rozhodnutie o zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia by však nezhoršovalo postavenie páchatel'a v porovnaní s rozhodnutím českého súdu, ktorý zaradil menovaného do väznice s ostrahou“.

K odvolaniu prokurátorky sa vyjadril odsúdený N. Y. nasledovne: „Nakoľko v danej veci, ktorá je predmetom riešenia má byť posúdenie obojtrestnosti skutkovej vety o skutku, nie posudzovanie a rozhodovanie o skutku ako takom a vzhľadom k tomu, že do rodnej zeme - Slovenskej republiky mám byť predán len na zvyšok trestu, čo k dnešnému dňu je dva roky, žiadam o ponechanie vo veznici s minimálnym stupňom stráženia z dôvodu väčšej možnosti pracovného zaradenia a kontaktu s rodinou včetně detí s prihliadnutím k tomu, že za celé obdobie 3,5 roka VTOS nemám jeden kázeňský trest ani iný záporný hodnotiaci poznatok a som pracovne zaradený, žiadam odvolací súd o ponechanie vo veznici s minimálnym stupňom stráženia. Nadviazujúc k tomu postoj akým pristupuje prokuratúra, žiadam o ponechanie (zásady speciality) a poukazujem na premenený podmiennečný trest, na ktorý som podával ako odvolanie, ku ktorému som nedostal odpoveď, tak som žiadal v tomto zmysle Okresný súd Vranov n/Topľou, aby to bolo právne preskúmané a ani k tomu som nedostal vyjadrenie, týmto by sa mala zaoberať Krajská prokuratúra, toto je v priamej jurisdikcii ich oprávnení. V samom závere žiadam odvolací súd o ponechanie pôvodného rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. augusta 2015“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátorky je dôvodné.

Podľa § 29 zák. č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii (ďalej len zákon č. 549/2011 Z.z.) sa: „Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok“. Z povahy veci vyplýva, že ide o tie ustanovenia Trestného poriadku, ktoré obsahovo vo všeobecnosti upravujú konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, a teda konanie podľa prvého dielu tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku - uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia. Označené konanie je konaním lex specialis ku konaniu podľa šiestej hlavy tretej časti Trestného poriadku - odvolanie a konanie o ňom, ktoré ako podporné

subsidiárne dopĺňa konanie špeciálne. S ohľadom na to, najvyšší súd pri rozhodovaní o odvolaní proti rozsudku krajského súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia nemôže postupovať v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. a preskúmať v rámci tam uvedeného obmedzeného revízneho princípu len odvolaním napadnutý výrok (ako v predmetnej veci len výrok o „treste“), pretože zákonodarca v ustanovení § 518 ods. 4 Tr. por. zreteľne deklaroval, že najvyšší súd musí vždy rozhodnúť s konečnou platnosťou. Ak je najvyšší súd povinný (bez možnosti zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu) rozhodnúť rozsudkom s konečnou platnosťou, potom musí mať možnosť napraviť aj prípadne chybný výrok o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, hoci tento výrok nebol odvolaním napadnutý. Preto najvyšší súd rešpektujúc ustanovenie § 518 ods. 4 Tr. por. a postupujúc v súlade s ním, zrušil celý rozsudok Krajského súdu v Prešove a vo veci sám rozhodol.

V úvodnej - výrokovej časti tohto rozsudku o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia najvyšší súd oproti krajskému súdu zostručnil znenie tohto výroku, avšak obsahovo rozhodol zhodne ako krajský súd, pretože krajský súd v tejto časti rozhodol správne a napokon i jeho odôvodnenie rozsudku (citované vyššie) považuje najvyšší súd za dostatočné, úplné a presvedčivé. Najvyšší súd teda nemal dôvod rozhodnúť obsahovo inak ako krajský súd, a keďže si jeho odôvodnenie právnych záverov v tejto časti osvojil, bolo by nadbytočné opätovne ich rozoberať.

Prokurátorkou v odvolaní namietané nesprávne rozhodnutie krajského súdu vo výroku o zaradení odsúdeného N. Y. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, považuje najvyšší súd v samotnej podstate za akceptovateľné z nasledovných dôvodov.

Výrok o zaradení odsúdeného N. Y. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v rozsudku krajského súdu je nezrozumiteľný a zmätočný, keď krajský súd síce použil správne paragrafové znenie - § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, podľa ktorého by mal byť odsúdený zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia v rozpore s tým, ale slovné vyjadril, že ide o výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (čo je upravené v ustanovení § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona). Už tento formálny nedostatok sám o sebe odôvodňuje (pre jeho zmätočnosť) zrušenie rozsudku krajského súdu, nehladiac na to, že i odôvodnenie rozsudku v tejto časti nezodpovedá skutočnosti, keď krajský súd vyslovil, že: „podľa odpisu z registra trestov nebol odsúdený N. Y. na území Slovenskej republiky vo výkone trestu odňatia slobody“ (str. 9 rozsudku).

Z odpisu registra trestov (č.l. 38 až 45) totižto vyplýva opak tvrdenia krajského súdu, a to že menovaný bol rozsudkom Okresného súdu Vranov na Topľou, sp. zn. 10T/14/2008, z 12. mája 2010 odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere sedem mesiacov, z výkonu ktorého bol 2. septembra 2010 podmienene prepustený uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 5Pp/166/10, so skúšobnou dobou 12 mesiacov (č.l. 41).

Ďalším formálnym nedostatkom označeného výroku rozsudku krajského súdu je absencia ustanovenia § 517 ods. 2 Tr. por. a vyslovenie, že odsúdený bude pokračovať vo výkone trestu bez jeho premeny. V zmysle označeného ustanovenia súd rozhodne vtedy, ak usúdi, že dĺžka a druh trestu odňatia slobody sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda zodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin a spôsobu výkonu trestu tak, ako ich predvída slovenský právny poriadok jednoducho cudziu sankciu „prevezme“ do výroku svojho uznávacieho rozsudku a rozhodne, že sa vo výkone tohto trestu bude pokračovať bez jeho premeny na trest, ktorý by uložil podľa slovenského právneho poriadku, keby sám konal vo veci.

Neoddeliteľnou súčasťou tohto výroku je rozhodnutie o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do toho ktorého ústavu na výkon trestu. Pri tomto rozhodnutí, rešpektujúc ust. § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z.z. nezohráva rozhodujúcu úlohu otázka podmienene prepustenia, či preradenia na výkon trestu do miernejšieho ústavu na výkon trestu, pretože Slovenská republika nevyužila možnosť podľa § 17 ods. 4 Rámcového rozhodnutia rady, ustanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmienene prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné a podmienene prepustenie v istom

stanovenom čase. Z toho vyplýva, že pri rozhodovaní o výkone trestu nejde o otázku podmieneného prepustenia, ktorá sa eventuálne bude v ďalšom priebehu konania riešiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky. Podstatným je, aby v zmysle § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z.z. nedošlo k uloženiu prísnejšej trestnej sadzby z hľadiska jej druhu alebo dĺžky.

Dĺžka trestu - 5 a pol roka a jeho druh - odňatie slobody bez podmieneného odkladu jeho výkonu uložené uznávaným rozsudkom sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, a preto nebol dôvod premieňať tento trest uznávacím rozsudkom na prípadne iný trest. Logickým dôsledkom toho je rozhodnutie o pokračovaní vo výkone uloženého trestu a neoddeliteľnou náležitosťou samozrejme musí byť i zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Odsúdený N. Y. bol rozsudkom českého súdu na výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody zaradený do väznice s ostrahou, čomu v Slovenskej republike primerane, a to aj s ohľadom na závažnosť trestného činu, dĺžku trestu a nesprísnenie trestnej sadzby zodpovedá zaradenie do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Prečo sa pri tomto rozhodnutí neprihliada na podmienky podmieneného prepustenia bolo vysvetlené už vyššie.

K návrhu odsúdeného ponechať v platnosti jeho zaradenie na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, „pretože bude mať väčšie pracovné možnosti a kontakt s rodinou, pričom za 3,5 roka nebol vo výkone trestu disciplinárne potrestaný“, najvyšší súd poznamenáva, že tieto argumenty sú podstatné pre konanie o prípadnom návrhu na podmienené prepustenie, nie však pre predmetné rozhodnutie.

S ohľadom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.